

RAŤAFÁK MALONE

NAJVÄČŠÍ KLAMÁR NA SVETE

Raťafák Malone 1: Najväčší klamár na svete

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.albatros.cz
www.albatrosmedia.cz

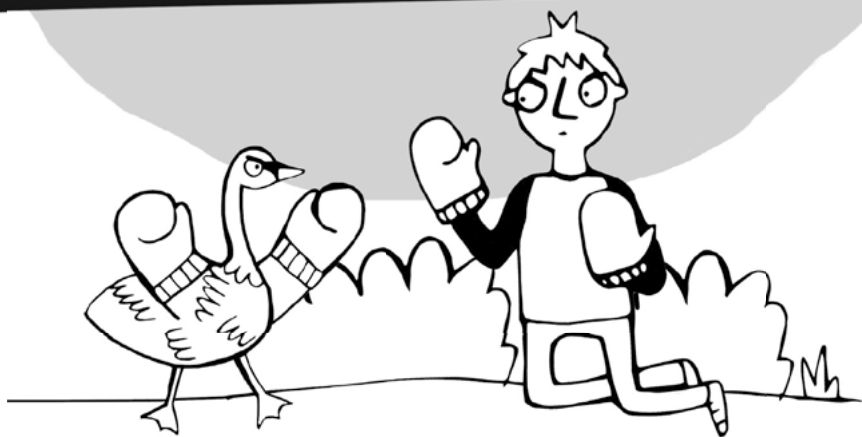
Barry Hutchison
Raťafák Malone 1: Najväčší klamár na svete – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2017

Všetchna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA a.s.

RAŤAFÁK MALONE

NAJVÄČŠÍ KLAMÁR NA SVETE

BARRY HUTCHISON

ILUSTROVALA KATIE ABEYOVÁ

Albatros

Moire – za opatrovanie detí a vianočné
večere... a zato, že si na mňa nenakričala,
keď ti mojou vinou vybuchli sviečky ~ BH

Chlapíkovi s čiapkou a nášmu chlpatému synovi,
barónovi Francisovi Cikcakovi (tretiemu) ~ Katie Abeyová

KAPITOLA 1

ZOZNÁMTE SA S RAĎAFÁKOM

Theo si vyložil tašku vyššie na plece a pochybovačne na mňa pozrel.

„Neveríš mi, čo?“ spýtal som sa.

Pokrútil hlavou. „Že ťa požiadali, aby si šiel na výpravu na severný pól?“ odfrkol. „Nie, Raďafák, to naozaj nie.“

Nasadil som dotknutý výraz. „Teraz si ma fakt zranil, Theo,“ odvetil som. „Vzhľadom na to, že máš byť akože môj najlepší kamoš, to fakt bolí.“ Zhlboka som sa nadýchol. „Ale máš pravdu. Nepožiadali ma, aby som šiel na výpravu na severný pól.“

„To som vedel,“ vyhlásil Theo.

„Požiadali ma, aby som viedol tú výpravu.“

„No dobre,“ odvetil Theo. „Tomu už skôr verím.“

„Prijímam ospravedlnenie,“ povedal som, keď sme odbočili na našu ulicu. Theo býval o troje dverí ďalej a chodili sme spolu do školy aj zo školy od prípravnej triedy. Keď sme do nej začali chodiť, boli sme rovnako vysokí, ale teraz sa týčil nado mnou ako žirafa.

„Ja som sa neospravedlnil!“ zavrčal Theo.

„V duchu si sa ospravedlnil,“ namietol som. „Ver mi. Som jasnovidec.“

„To určite,“ zasmial sa Theo. „Na aké číslo myslím?“

Poklopkal som si prstom po hlave. „Štyri.“

Theo mierne vyvalil oči, potom pokrútil hlavou. „Šťastná náhoda.“

„Vedel som, že to povieš,“ vyhlásil som.

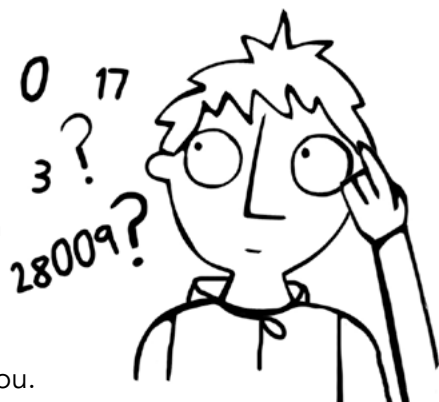
Uškrnul sa. „Ty si taký klamár, Raťafák.“

„Ako sa opovažujete, pane!“ zdvihol som päste. „Vieš, čo sa stalo poslednému človeku, ktorý ma označil za klamára?“

„Áno, nič,“ povedal Theo. „To som bol ja dnes

ráno, keď si tvrdil, že ak psy jedia džem, vybuchnú.“

„Je to pravda!“ namietol som. „Čítal som to v knihe.“

Zastali sme pred Theovým domom. „Tak čo?“ spýtal som sa. „Čo budeš robiť tento víkend?“

„No, nemôžem súťažiť s tvojím výletom na severný pól,“ priznal Theo. „Pravdepodobne sa budem hrať na Xboxe a vyjedať hranolčky.“

Prikývol som. „Ako inokedy.“

Preskočil cez ich bránku do záhrady. „Viac-menej. Uži si sneh, Raťafák. A bacha na polárne medvede.“

„Ach, nejdem tam,“ vyhlásil som. „Chceli, aby som si obliekol bundu, tak som to odmietol. Nikdy nenosím bundu.“

„Aj teraz máš na sebe bundu,“ podotkol Theo.

„Toto je nepremokavá vetrovka,“ namietol som. „To sú dve rozdielne veci, Theo. To vie každý.“

Theo sa zasmial. „Opravujem sa. Tak teda zajtra?“

„Ty sa postaraj o Xbox, ja prinesiem hranolčky,“ navrhol som. Zložito sme si podali ruky, ani jeden z nás nevedel, ako sa to robí poriadne, potom sme sa rozlúčili. Po zvyšok cesty domov som sa uškŕňal. Xbox a hranolčky. To bude super víkend.

Aspoň som si to myslel.

„Tak teda,“ mamina sa poobzerala okolo stola.

„Aký ste mali deň?“

Mamina sa na nás usmievala radostnejšie než zvyčajne. V spojení s tým, že pre nás prichystala obrovskú porciu párkov a hemendexov – čo robievala len pri mimoriadnych príležitostiach –, to prezrádzalo, že niečo sa chystá. Pozorne som ju sledoval a usiloval sa uhádnuť, o čo ide, ale mamina vie byť veľmi vyhýbavá, keď chce.

Ocino sa usmial. „Dnes som zložil pesničku o...“ Poklopkal prstami po stole, napodobujúc vírenie

bubnov. „O toaletnom papieri,“ oznámil. Ponoril hranolček do vajca a oprel sa na stoličke. „Viem, viem, vidím, že to na vás zapôsobilo, ale, prosím vás... nežiadajte ma o autogramy.“

„O toaletnom papieri? Stavím sa, že smrdí,“ hrdo som sa uškrnul na svojom geniálnom vtipе. Ale nikomu inému to nedošlo.

„To odvolaj, Dylan,“ mamina ma oslovila skutočným menom ako vždy. „Váš otec tvrdo pracuje na tých hlúpych pesničkách, aby ste mali čo jesť.“

„Na hlúpych pesničkách?“ ocino zhíkol a priložil si ruku na hrud'. „V živote sa ma nič tak nedotklo!“

Mamina len zamietavo mávla rukou. „Veď vieš, ako to myslím.“

Ocino pokrčil plecami. „Áno, viem.“

Predpokladám, že mala pravdu. Ale nezdalo sa mi, že by ocino naozaj tak tvrdo pracoval. Posledná pesnička, ktorú zložil, bola reklama na psie žrádlo

a spievalo sa v nej len: „Hav, hav, hav, hav, hav, hav,“ stále dookola.

„Prepáč, oci,“ ospravedlnil som sa. „Tá tvoja pesnička je určite skvelá.“

Ocino len pokrútil hlavou. „Veru nie je. Je hrozná. Ale aj tak ďakujem.“

„A čo ty, Jodie?“ spýtala sa mamina.

Všetky oči sa upreli na moju sestru, ktorá pomaly postrkovala vidličkou po tanieri fazuľu. Zdvihla pohľad a vybrala si z ucha slúchadlo. „Čože?“

„Aký si mala deň?“ spýtala sa mamina.

„Ušlo to,“ pokrčila plecami a znova si strčila slúchadlo do ucha.

Mamina sa na ňu ďalej usmievala, čakala viac. Ale nedočkala sa.

„No dobre!“ obrátila sa na mňa.

„Dylan?“

„Bojoval som s labuťou.“

Mamina zažmurkala. To očividne nečakala. Pozrela na ocina, ten len prevrátil oči.

„Tak fajn. Zdá sa, že všetci ste mali produktívny deň,“ povedala. Nervózne si odkašľala, potom sa naklonila a vybrala Jodie z uší slúchadlá.

„Čo má byť?“ protestovala Jodie.

„Dnes mám pre vás dobrú správu,“ oznámila mamina a usmiala sa priveľmi zoširoka, aby to pôsobilo prirodzene. „Príde k nám na návštevu teta Jas!“

Ocino zhíkol.

Jodie zastonala.

Ja som sa zakuckal do pohára a pomarančový džús mi vyšiel nosnými dierkami. Bolo to prekvapivo osviežujúce.

„Čože?“ zatiahol ocino. „Ako to myslíš, že k nám príde na návštevu teta Jas?“

Teta Jas bola moja teta. Kľúč je v jej mene. Je to mamina sestra, trochu ako mama, ibaže mladšia, tmavovlasá a oveľa, oveľa hlučnejšia. Naposledy nás navštívila pred viac ako rokom a doteraz sme sa spamätávali z tej pohromy.

Teta Jas bola trochu... vyčerpávajúca. Vždy hovorí na plné pecky, a keď sa smeje, znie to celkom, akoby ste škrípali nechtami po tabuli. S maminou sa vždy navzájom urážali a usilovali sa prekonať jedna druhú. Pri poslednej návšteve na seba nakričali v kine. Pred dvesto divákmi. Počas filmu.

Pochyboval som, že mamina sa teší na jej návštevu, ale usilovala sa to prijať statočne. Strčila si do úst hranolček, pokrčila plecom a chrúmala.

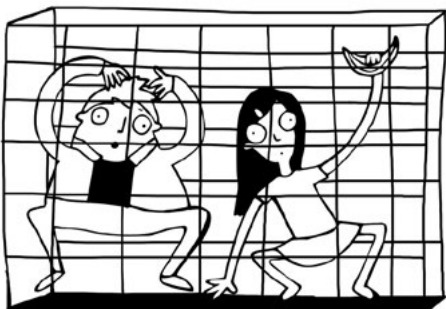
„Chcem len povedať, že príde Jas. Na víkend. Ona, Steve a...“

„Len nie deti,“ ocino zdesene vyvalil oči. „Prosím, len nie aj deti.“

„Pravdaže príde s deťmi,“ mamina tlôskla jazykom. „Čo by s nimi inak robila?“

„Predala ich do zoo?“ zamrmlala Jodie.

„Nehovor tak o svojom bratancovi a sesternici,“ napomenula ju mamina. Začínala byť podráždená. Každú chvíľu začne poklopkávať nohou.

A potom vybuchne. Bolo treba čím skôr rozptýliť napätie. Najvyšší čas uplatniť ratafákovský šarm.

Vyfúkol som džús nosnými dierkami a položil pohár na stôl. „Ja si myslím, že to bude milé, keď k nám prídu.“

Ocino a Jodie na mňa neveriacky pozreli. „Už si v živote povedal zopár nehanebných klamstiev, Raťafák,” poznamenala Jodie. „Ale toto je nabetón najväčšie.”

„Prestaň hovoriť bratovi ‚Raťafák’,” napomenula ju mamina.

„Každý mu hovorí Raťafák.”

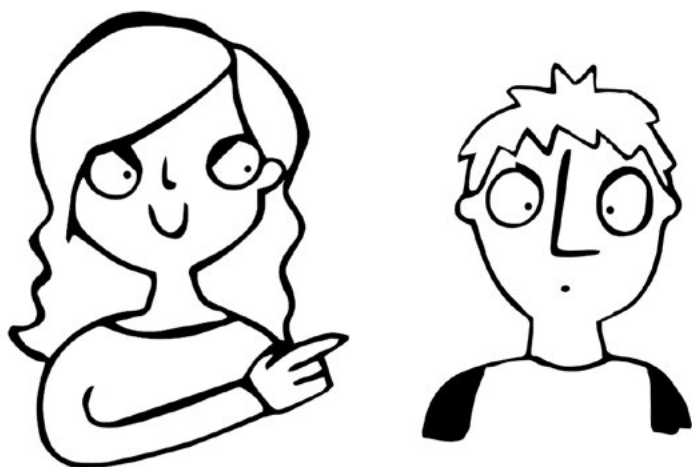
„Ale nemali by,” mamina sa naklonila ku mne a silno mi stisla ruku, akoby ma chcela utešiť. „On za to nemôže, že má taký veľký nos.”

„Mne sa nezdá veľký,” ohradil som sa.

Jodie prikývla. „Veru je. Je naozaj velikánsky.”

„Pripomína nos sochy,” poznamenal som.

„Skôr sloní chobot.”

Vystrelil som vidličkou na Jodie kečupový hranolček. V poslednej chvíli uhla a naša nemecká doga Kazisvet vyskočila z dlážky a uchmatla ho v letku.

Bolo to celkom ako výjav
z *Jurského parku*, iba-

že so psom
namiesto
dinosauru,
a so zemia-

kom namiesto

jačiaceho turistu. Hoci Kazisvet
nie je taký obrovský ako T-rex,
apetít má rovnaký.

„Hej!“ skríkla Jodie a nabrala do
ruky vajce.

Ocino zdvihol ruky, aby sme sa upokojili. „Prestaňte, vy dvaja!“ zvolal. „Všetci sa upokojte. Prestaňte hádzať jedlo. Prestaňte hovoriť o Raťafákovom veľkom nose a vyriešme problém, ktorý treba vyriešiť.“

Počkal, kým Jodie odloží vajce na tanier (čo na Kazisvetovo veľké sklamanie aj urobila), potom za-

hryzol do párku. „Tak teda,“ zamyslene prežúval.
„Kedy majú prísť?“

„Dnes večer,“ oznámila mamina.

Teraz zabehlo ocinovi. Zdalo sa, že vdýchol kus párku. Vyvalil oči a zúfalo si búchal do hrude, kašľal a panicky blábotal.

„Ukáž sa, ja ovládam Heimlichov manéver,“ vyhlásil som a vyskočil od stola. V skutočnosti som neovládal Heimlichov manéver, ale kedysi som v televízii videl, ako sa to robí, a nezdalo sa mi to

ťažké.

Objal som ocina odzadu a zdvihol ho na nohy. Zistil som, že je ťažší, než sa zdá, a okamžite som sa zvalil dozadu a stiahol ho so sebou. Keď sme dopadli na dlážku, ozvalo sa *bum* a *tresk*. Pri tom prudkom náraze kus párku vyletel vysoko do vzduchu, kde ho okamžite uchmatol nadšený Kazisvet a bez problémov ho zhltol.

Jodie sa sklonila ponad stôl a pozrela na nás.
„Takže to bol Heimlich?“

„Vylepšený Heimlich,“ zastonal som, keď sa ocino odkotúľal nabok. „Môj zlepšovák.“

„Dnes večer?“ zhíkol ocino, keď sa zmohol na slovo. „Prečo prídu dnes večer?“

„Osy,“ oznámila mamina.

Jodie, ocino a ja sme sa na seba pozreli.

„Všetci ste počuli, že povedala ,osy', tak je?“ spýtal som sa.

„Majú osie hniezdo,“ vysvetlila mamina.

„Dúfam, že ho neprinesú so sebou,“ zatiahol som.

Mamina cmukla. „Netáraj hlúposti, Dylan. Majú ho doma. A nikto s tým do pondelka nič neurobí.“

Ocinovi sa tvár sfarbila do smiešneho odtieňa fialovej. „V pondelok? Hádám len nezostanú do pondelka, alebo áno?“

„Pravdaže nie,“ odvetila mamina. Ocino sa trochu uľavilo, ale netrvalo to dlho. „Zostanú do utorka.“

„Čože?!“ zvolal ocino.

Mamina sa uškrnula. „Nie naozaj. Odídu domov v nedeľu.“

Ocino sa usadil na stoličke a nepokojne sa zahniezdil. Pozrel na zvyšok parku, potom tanier odtisol. Bolo mi jasné, ako sa cíti. Návšteva tety Jas znamenala, že sa môžem rozlúčiť s Xboxom a hranolčkami s Theom.

